

Forfatter: Grundtvig, Svend Hersleb

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Elisabeth Kristine Margrete FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1849-04-09)

Citation: Grundtvig, Svend Hersleb: "BREV TIL: Grundtvig, Elisabeth Kristine Margrete FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1849-04-09)", i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 236. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000156.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Svend Grundtvig til moderen.
Sønderborg, Paaskemandag 9/4 1849.

Kjære Moder!

Atter sidder jeg da her ved det samme Bord, hvorved jeg saa ofte har siddet og skrevet Dig til. Kun i fem Dage færdedes jeg paa Slesvigs Grund. Ofte baade hørte og saae jeg Bøsser og Canoner knalde og dundre, men selv var jeg aldrig med ved noget af de Sammenstød der fandt Sted. Dog, min Tid kommer vel ogsaa.

I ere sagtens nu nedslaaede og forknytte derhjemme over at vi saaledes atter ere trukne tilbage uden at befrie eller bemægtige os det forjættede Land Slesvig; men dog vistnok meest over Tabet vor Flaade led ved Eckernførde forleden. Og det er vistnok ogsaa et af de tungeste Slag der kunde ramme os, netop fordi det saa følelig saarer Danmark paa det ømme Sted, rører dets Øjesteen: dets Sømagt. Det er ikke saa meget det materielle Tab af de kostbare Skibe og endnu kostbarere Sømænd, der gaaer mig til Hjærte, men allermeest Tanken om den Triumf det er for Fjenden og den Skam det er for os.

At Armeen er trukken tilbage vil maaskee i mange Kjøbenhavnerness. 237Øjne ogsaa være skammeligt; men er det ingenlunde: vi have ikke Grund til at blues ved de Slag vi sloge, meget mere maa det bekjendes at vi have slaaget dygtigt, navnlig i Fredags; og at 25000 Mand ikke blindt kaste sig i Kampen med 70000 — det er vist næppe at bebrejde dem. Nu have vi seet Følgerne af den ulyksalige 8 Dages Hvile: den 26de havde vi udentvivl kunnet træffe Slesvigholstenerne ene og efter at have givet dem en følelig Tugtelse kunnet, om de andre Tyskere desuagtet skulde rykke frem, i god Ro og Mag indtage vor forhenværende og nuværende Stilling bag Aissundet. Dog, jeg vil nu ikke videre indlade mig paa disse mere omfattende Betragtninger. Jeg er endnu for lidt inde i hvad der er passeret og passerer udenfor den lille Skueplads hvor jeg nu i den forløbne Uge har tumlet mig; jeg er endnu for træt og forlumlet, til ret at kunne klare vor Stilling. Kun et Par Ord om min egen Smule Person. —

Løverdag-Morgen skrev jeg et Par Ord til Dig som Johan indsluttede i sit Brev. Vi vare da trukne fra Bakkebøl til Satrup for at afløse Forposterne. Vi ventede den Dag at blive for Alvor angrebne af Fjenden der de foregaaende Dage havde blot følt sig for, for at erfare vore Forposters Stilling, og Gudskeelov ogsaa havde erfaret deres Mod og Dygtighed. Der kom intet Angreb og Kl. 2 om Natten til Paaskedag droges vore Forposter i al Stilhed tilbage og vi marcherede til Dybbøl-Banke, hvor vi stod indtil langt ud paa Eftermiddagen, ventende det Angreb, hvormed der var truet og som der jo var Rimelighed for der vilde blive foretaget for at give os endnu en Paaskedag som den sidste. Havde vi beholdt den fremrykkede Stilling er der Sandsynlighed for, at det virkelig var kommet til en alvorlig Kamp, der da vilde være bleven blodig men sikkert uafgjørende; vi vilde være blevne trængte tilbage til Dybbøl, hvor vi da vilde have afslaaet Fjenden. — Igaar Eftermiddag kom vi da herover igjen og 10de Bat. kom i Kvarteer i Vollerup, hvorfra vi i Eftermiddag ere komne her til Byen, hvor hele Mandskabet ligger paa Slottet; de fleste Officerer i Byen. Brohovederne ere besatte stadig af 2 Bataillonen Imorgen tidlig skal 10de derover. Her bliver nu paa Als kun samme Styrke og netop samme Tropper som i Vinter, Resten skal nok til Fyn og Jylland. Hvad der ellers skal foretages er mig ganske ubekjendt. Vi ville sagtens gjøre Fjenden det saa suurt som muligt ved Blokade, Bombardementer og idelige Strandhug hist og her paa hans vidtstrakte aabne Kyster og andet kunne vi jo heller ikke gjøre. —

Eet lidet Eventyr havde jeg dog ovre i Slesvig, som jeg maa fortælles. 238og som navnlig vil fornøje Meta, thi jeg kan med Sandhed sige, at havde det ikke været for hendes Compas som jeg fik til Julegave, saa havde jeg sagtens nu været i Tyskernes Vold. Det var paa Tilbagetoget fra den store Recognoscering den 3die, at jeg sildig om Aftenen blev fra Compagniet, der sluttede hele Troppen skikket ud for at dække Flanken mod mulige Angreb, da vi skulde passere en Skov, paa Tysk Beuschanholtz paa Dansk Bøgeskov. Jeg skulde jo følge Colonnen og der var jo ogsaa Mellemposter, men de tabte mig og Fløjen hvor jeg marcherede, reent af Syne og sluttede sig til Colonnen, saa jeg endelig fandt mig i den mørke Nat ude i en ubekjendt Skov med en halv Snees af mine Folk — de yderste Fløjroder. Jeg var naturligviis fælt i Vinden og maatte da gaae efter Compasset: stik i Øst, og stødte endelig ved Midnat paa vor Forpostkjæde efter at være gaaet over Moser og pløjede Agre en Miils Vej og det netop gennem et Terrain som endnu samme Nat blev besat af Fjender, der havde stormet Grøngrift efter at vi havde forladt den. — Ja, nu fik jeg Ordren at jeg Kl. 6 skal staae færdig ved Slottet for at gaae over til Dybbøl. Derfor vil jeg nu lægge mig til Ro.

15*

Snart hører Du mere fra Din hengivne Søn:

Svend.

P. S. Jeg var da saa heldig at faae mit gl. Kvarteer her hos Kjøbm. Behn, hvem jeg strax lod forespørge her. — Hilsen til Fader, Meta, Peter og alle andre Venner; jeg længes usigeligt efter at høre fra Eder alle sammen.